

ויש יום שאי אהוה רואה [בר],
ביום ולא בלילה מנא ליה?
נפקא ליה מלכל מראה עיני הכהן.
ומאן דמפיק להאי וביום היראות בו –
ביום ולא בלילה,
לכל מראה עיני הכהן מי עבד ליה?
אָסְבָּר֙: הַהֲוָא֙ –
למעוטי סומה באחת מעניינו הוא דעתא.
ומאן דמפיק להיא לביום ולא בלילה,
למעוטי סומה באחת מעניינו
מי עבד **«מנא»** ליה?

ההוא מביעי לי ביום ולא בלילה
ורבא { אמר }³¹.

ביום ולא בלילה ביום מנא ליה?
נפקא ליה מלכל מראה עיני הכהן.

ואבוי?!

ההוא מביעי לי למעוטי סומה באחת מעניינו.
ורבא נמי מביעי לי
למעוטי סומה באחת מעניין!
אין כי נמי.

אלא ביום ולא בלילה מנא ליה?
נפקא ליה מכונגע נראת לי בבית –
ול ולא לאורה.

ואבוי?

אי מהתם
הזה אמינה הנני ملي היכא דיליכא
טומאה דגופיה, אבל היכא דאיכא
טומאה דגופיה, אםא אפל לא אורו?
קאמלן.

נפקא ליה מכונגע נראת לי בבית –
לו ולא לנירז.
ומאן דמפיק להיא ביום ולא בלילה מן ביום
קסבר: או מכונגע נראת לי בבית
הזה «אמינה בעל» הבית, דלאו בדידיה תליא,
AMILTA, אבל כהן, דכידיה תלייאAMILTA,
אםא איפולו ובנירז נמי?
קאמלן.

מהשווות נוסח קטע-הגنية לתלמידו שלנו בסוגיה זו עליה, שחלק גדול מן הטיעונים נמצא בשני המקורות, אף כי יש הבדלים גדולים ביןיהם בניתוח, בלשון ובسانון. התלמידו שלנו משתמש בסגנון הקצר, המוכר והנפוץ: **יור' יהודה ? ; יור' ? ! ; יואבוי ? ! ; יורבא ? ! .** לעומת זאת, תלמוד קטע-הגنية מנתח שאלותיו בארכיות ורכה: **יומאן דנפקא ליה מוכיים הראות בו מאי טעם ? לא נפקא ליה מיזוחה הכהן ? , וכדורמה . ברום, עיין בסוגיה מלמה , שההברל אינו מתחזקה בסגנון בלבד . השאלות והתשובה הובאות בכל אחת מן הסוגיות – למרות הדמיון בינוין – מושבות על דברים שונים .**

אחרי הדיון במחלוקת התנאים שבכרייתא, והצrichtאות שהובאה במלך דין זה, פותח התלמידו שלנו בסוגיה חדשה ('אמר מר'). בסוגיה זו הובאו דברי אבי ורבא כדי להסביר על השאלה **'מאי משמעא'**, ולפרש בעורותם את מדרש ההלכה שבכרייתא. ואחריך, מיד

³¹ נראה כי הsofar טעה וכותב את המלה **'אמ'** באשגרה מדברי אבי, עקב הרגל של הצגת מחלוקת בין שני חכמים (**יור' פלוני אמר ... ור' אלמוני אמר**). אבל לפי היגיון הפנימי של מלך הסוגיה, ברור שאין מקום לגרוטסך כאן, ועל כן הגთוי, תוך הטעמאות על כל כתבי-היד האחרים.

תלמודו שלנו
ר' יהודה אומר:

מהות לא גמرين וڌידוש הו, דהא
עיצים ואבנים בעלמא לא מיטמו והכא מיטמו.
ור' ²⁹

אצטריך.

ראי כתוב רחמי' וביום הראות בו
הזה אמרנא לדבר מצה אין לדבר
הרשות לא, כתוב רחמנא וצווה הכהן.
ואין כתוב רחמנא וצווה הכהן, הוה
אמינה עני ملي היכא דיליכא טומאה
דגופיה אבל היכא דאיכא טומאה
דגופיה אםא לא, צריכה.

אמ' מר:

יום שאתה רואה בו
יום שאתה רואה בו.

מי משמעא?

אמ' אבוי אם כן ליכחוב רחמי' ביום
מאי ובוים ? שמע מינה:

יש יום שאתה רואה בו

יש יום שאתה רואה בו

רבא ³⁰ אמ' כולי קרא יתיראת הווא
ליקחוב רחמי' בהראות בו,

מי ובוים ? שמע מינה:

יש יום שאתה רואה בו

ויש יום שאתה רואה בו.

אבי אמי:

קטע-הגنية
[מן דנפקא ליה מוכיים הראות בו]
מאי טעם ? לא נפקא ליה מיזוחה הכהן ?
כא סבר חזוש דהא תלי לעצם ואבנים
נמי אסר רחמי'. ומן חידוש לא ליפין.
ומאן דנפקא ליה מיזוחה (!) הכהן Mai טעמי'
לא נפקא ליה מוכיים הראות בו ?
קסבר והוא להכى הוא דעתא ביום ולא בלילה

והאי ביום מביעי לי לגופיה !!
אמ' אכרי אם כן לכתוב קרא ביום
מאר ובוים ? שמי מני ?
יש יום שאתה רואה בו
יש יום שאתה רואה בו
רבא אמי' כולה ובוים יתרוי מיתר
וניכת רחמי' : ובהראות בו,
מי ובוים ? שמי מני ?
יש יום שאתה רואה בו
יש יום שאתה רואה בו
ומאן דמפיק ליה להאנץ' ובוים
יש יום שאתה רואה בו,

²⁹ כאמור, לפי וווח ק נראה שיש לקרוא כאן בינויותא: **יור' אצטריך**. אולם בענף הנוסח כאן הואר: **יור' יוסי ביר יהוד' תרי קראי** למה- למי אצטריך' וכו', ועל-פי עליינו להטעים כאן בתמייה וסדרם של ראשונים. אמן כתבי-היד זוגא גורסים כאן בענף מוג, אבל נוסח ק מחוועד גם בכתבי-יד ולבקע-כרייה בולוניה (ובעיקרו של דבר – אף בדפוס), ועל כן נראה שאין המדבר בהשמטה, אלא שגם כאן שימר כתבי-יד ק את הנוסח המקורי של ענף מסורת-הנוסח שאותו הוא מייגז, בעוד שכתבי-יד וו והושפע – כבמקומות אחרים – מנוסח הענף שכנהן.

³⁰ ספר כתבי-יד ק השמשת קטע זה (מירבא עד בוי') בשל דילוג מחמת הדומות, והשלמתי על-פי כל כתבי-היד האחרים.